

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 283/2026-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Michalom Feciľakom, advokátom, Jesenná 8, Prešov, proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Cdo 53/2022 a sp. zn. 6 Cdo 218/2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 28. apríla 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Cdo 53/2022 a sp. zn. 6 Cdo 218/2025. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prikázal najvyššiemu súdu konať v konaní sp. zn. 6 Cdo 218/2025 bez zbytočných prietahov. Zároveň žiada o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 10 000 eur a náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v spore vedenom na Okresnom súde Prešov sa sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu domáhal proti žalovanému mestu Prešov zaplatenia náhrady za užívanie nehnuteľnosti. Okresný súd rozsudkom č. k. 29C/229/2015-1612 z 9. decembra 2020 zaviazal žalovaného zaplatiť sťažovateľovi 159 320,47 eur s príslušným úrokom z omeškania (I), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II) a výrokmi III a IV rozhodol o priznaní nároku na náhradu trov konania. Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 12Co/21/2021 z 30. septembra 2021 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v II. zamietavom výroku (výrok I), zmenil rozsudok v I. vyhovujúcom výroku tak, že žalobu zamietol (výrok II), a žalovanému priznal

proti sťažovateľovi nárok na náhradu trov celého konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (výrok III).

3. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2Cdo/53/2022 z 30. mája 2024 dovolanie odmietol a žalovanému priznal proti sťažovateľovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. Na podklade sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 432/2025-57 z 5. novembra 2025 rozhodol, že najvyšší súd uvedeným uznesením porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Dovolacie konanie je v súčasnosti vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 6Cdo/218/2025, pričom do dňa podania ústavnej sťažnosti v ňom nebolo právoplatne rozhodnuté.

4. Sťažnostná argumentácia je založená na tvrdenom porušení označených práv zbytočnými prietiahmi najvyššieho súdu v označených dovolaciach konaniach. Sťažovateľ zrekapituloval priebeh celého konania pred všeobecnými súdmi, pričom osobitne uviedol, že o dovolaní nie je rozhodnuté ani po uplynutí skoro 4 rokov a 2 mesiacov od jeho podania. Ide pritom o štandardnú rozhodovaciu agendu a sťažovateľ si nie je vedomý toho, že by jeho správanie malo vplyv na doterajšiu dĺžku dovolacieho konania. Podľa sťažovateľa má na dĺžku dovolacieho konania dopad neefektívna a nesústredená činnosť najvyššieho súdu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zbytočnými prietiahmi najvyššieho súdu v označených dovolaciach konaniach.

6. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, pretože v ich obsahu nemožno vidieť zásadnú odlišnosť a ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

7. Ústavný súd odmieta ako zjavne neopodstatnené ústavné sťažnosti namietajúce porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak celková doba konania pred súdom ani postup sudcu nesignalizujú reálnu existenciu zbytočných prietahov, resp. ak v čase podania sťažnosti nebola zistená taká intenzita porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, patrí aj nedostatok ústavnoprávneho rozmeru, resp. ústavnoprávnej intenzity namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaných v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu.

8. Pri posudzovaní, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru,

ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou spravidla zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.

9. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, posudzované konanie sa svojím predmetom nevymyká zo štandardnej rozhodovacej agendy najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho.

10. Procesná aktivita sťažovateľa mala vplyv na dĺžku rozhodovania o dovolaní v tom zmysle, že na základe jeho ústavnej sťažnosti bolo zrušené právoplatné uznesenie najvyššieho súdu a v dôsledku nálezů ústavného súdu je znovu vedené dovolacie konanie. Uplatňovanie prostriedkov na ochranu jeho ústavných práv mu nemožno vyčítať, zároveň však štát nenesie zodpovednosť za čas potrebný na vysporiadanie sa s takými prostriedkami (podobne rozsudok ESLP z 25. 5. 2004, č. 52859/99, Dostál proti Českej republike).

11. Ústavný súd preskúmal postup najvyššieho súdu v označených dovolaciach konaniach a skúmal, či na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti, obsahu označených práv a postupu najvyššieho súdu možno v súčasnosti hovoriť o existencii zbytočných prietáhov zo strany najvyššieho súdu. Ústavný súd pri posúdení opodstatnenosti ústavnej sťažnosti nemohol neprihliadať na samotný charakter dovolacieho konania, kde najvyšší súd nevykonáva priebežne procesné úkony s účasťou sporových strán, čo môže nesprávne vyvolávať dojem „nečinnosti“. Navyše z miesta, ktoré zastáva najvyšší súd v hierarchii všeobecných súdov, rezultuje, že najvyšší súd rozhoduje iba v najzásadnejších, spoločensky najvýznamnejších a právne najnáročnejších prípadoch, čo tiež môže znamenať, že časový rámec, ktorý najvyšší súd na vydanie rozhodnutia potrebuje, má zodpovedať významu jeho rozhodovania (uznesenie sp. zn. I. ÚS 203/2021 z 11. mája 2021, ZNaU 82/2021).

12. Dovolacie konanie bolo prvýkrát vedené pod sp. zn. 2Cdo/53/2022, pričom najvyššiemu súdu bol súdny spis predložený 3. marca 2022 a bolo v ňom rozhodnuté uznesením z 30. mája 2024, teda po dvoch rokoch, čo je z pohľadu ústavného súdu akceptovateľné. Je nesporné, že následné zrušenie uznesenia najvyššieho súdu v konaní o ústavnej sťažnosti je odrazom neefektívneho postupu najvyššieho súdu. Nemožno však mechanicky pričítať celý časový úsek od podania dovolania v roku 2022 do súčasnosti na vrub najvyššiemu súdu. Dĺžku časového úseku od podania ústavnej sťažnosti (25. septembra 2024) do právoplatnosti nálezů ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 432/2025 (12. novembra 2025) celkom jednoznačne nemohol najvyšší súd akokoľvek ovplyvniť. Z procesného hľadiska nemožno súhlasiť s tvrdením sťažovateľa o jeho pretrvávajúcej právnej neistote v súvislosti s podaným dovolaním, keďže uznesenie najvyššieho súdu bolo až do rozhodnutia ústavného súdu právoplatné, a teda právne účinky malo aj vo vzťahu k nemu.

13. Dovolacie konanie aktuálne prebieha pod sp. zn. 6Cdo/218/2025, pričom vec pripadla najvyššiemu súdu 1. decembra 2025, čo v súčasnosti predstavuje dobu 6 mesiacov od nápadu veci, ktorú ústavný súd hodnotí ako akceptovateľnú.

14. Prihliadajúc na už uvedené individuálne špecifiká prerokúvanej veci, ústavný súd uzatvára, že v postupe najvyššieho súdu v označených dovolaciach konaniach neboli zaznamenané zbytočné prietahy takej intenzity, na základe ktorej by bolo možné v súčasnosti konštatovať porušenie

označených práv zo strany najvyššieho súdu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

15. Napokon ústavný súd uzatvára, že ak by ďalší priebeh dovolacieho konania signalizoval vznik prietahov, toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni sťažovateľovi, aby po splnení všetkých zákonných podmienok predložil ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2026

Libor Duľa
predseda senátu